

— Горчо!

Горчо погледна Тодорчо и не продума.

— Съгласенъ ли си?

— На какво?

— Ще ти обадя. Кажй, че се съгласяшъ.

— Разбира се, съгласенъ съмъ, — все още тжженъ отвърна Горчо.

— Знаешъ ли какво? Ще наберемъ много теменуги. Много! Цѣлъ купъ.

— Защо ти сж толкова?

— Ще ги продадемъ. Съ спечеленитъ пари ще купимъ подаръци за Великденъ на Петърчо.

— Не. Не искамъ, — каза Горчо. По-добре да дадемъ паритъ на баща му или на майка му. Сега тѣ иматъ нужда.

— Чудесно! — плесна съ ржце Тодорчо.

Двамата бързо се изкачиха по сипеитъ на Царевецъ и навлѣзоха между храститъ. Теменужкитъ бѣха се разцѣвнали. Тодорчо и Горчо затършуваха изъ тревата, прибѣгваха отъ храстъ на храстъ и пълнѣха шапкитъ си съ цвѣтя. Слънцето вече наклони надъ Картала. Повѣя пролѣтенъ вѣтрецъ. Тукъ-тамъ се обадиха за вечерня птички.

Тодорчо и Горчо седнаха единъ до другъ, извадиха конци, които бѣха си приготвили отъ по-рано, и направиха букетчета.

Всичко бѣше готово. Сега оставаше най-трудното. Трѣбваше да се продаватъ. Кжде? И на кого? Въ града не бѣха свикнали да купуватъ цвѣтя. Всѣки си имаше въ двора. Двамата приятели тръгнаха по улицитъ и спрѣха на площада.

— Да опитаме въ кафенето, — каза, нѣкакъ плахо, Тодорчо. Той бѣше богатско дете и се свѣнуваше.

— Опитай ти! — отвърна Горчо.

— Мене може да ме види татко. Или нѣкой познатъ. Влѣзъ ти!

Двамата се спогледаха разколебани и нерешителни. Но изведнажъ на устата имъ застана една и сжща дума: Петърчо.

Тѣ свалиха шапки, сложиха ги подъ мишница и влѣзоха въ кафенето. Още на първата маса Горчо видѣ кръстника си. Но не се смути.

— Кръстникъ, купи си теменужки!

— За червено яйце ли сбирашъ пари?